

ALHEMIČAREVA FORMULA

SKOT
MARIJANI

Prevela
Dubravka Srećković Divković

■ Laguna ■

*„Traži, Brate moj, i ne gubi hrabrosti;
zadatak je težak, znam, ali osvojiti bez
opasnosti isto je što i pobediti bez slave.“*

Alhemičar Fulkaneli

Reč zahvalnosti

U razvitku ovog projekta iz malecne zamisli u knjigu kakva je sad, učestvovali su mnogi ljudi. Previše vas je da bih vas sve nabrojao, ali vi znate koji ste – i od srca vam svima hvala.

Posebno zahvaljujem Maksini Hičkok, Kešini Naidu i čitavom superdinamičnom timu iz kuće *Avon UK*.

1

Francuska, oktobar 2001.

Otac Paskal Kambrijel dobro je natukao šešir i digao kragnu kaputa da se zaštiti od kiše što je šibala. Oluja mu je išćupala vrata sa pilićarnika, pa su se preplašene kokoši pomamno rastrčale. Šezdesetčetvorogodišnji sveštenik satera ih štapom, prebrojavajući ih dok su ulazile natrag. Kakve li noći!

Blesak munje obasja dvorište oko njega i čitavo drevno selo od kamena. Iza zida što je opasivao kućicu i vrt nalazila se crkva posvećena svetom Jovanu, iz desetog veka, sa svojim jednostavnim grobljem, oronulim nadgrobnim spomenicima i bršljanom. Krovove kuća i reckast, neravan krajolik iza njih jasno je osvetlila munja što je zaparala nebo, a časak potom su opet utonuli u tamu, u trenu kad se prolomio udar groma. Dok se kiša slivala s njega, otac Paskal vrati na mesto rezu na vratima pilićarnika i zaključa raskokodakane kokoši na sigurnom.

Još jedna jarka munja, i sveštenikove oči, dok se okretao da potrči natrag u kuću, privuče nešto drugo.

Vidljiva tek na tren, neka visoka, mršava, odrpana ljudska prilika stajala je i posmatrala ga preko zidića. A onda nestade.

Otac Paskal protrlja oči mokrim rukama. Da nije umislio? Munja opet sevnu i u tom časku treperave bele svetlosti on ugleda istog neznanca kako trči rubom sela, u šumu.

Posle tolikih godina provedenih na mestu paroha, svešteniku je prirodan poriv nalagao da smesta pokuša pomoći svakoj duši koja se nađe u nuždi. „Čekaj!“, povika on kroz vetar. Izlete na kapiju, pomalo ćopajući zbog bolesne noge, pa nastavi uskim puteljkom između kuća, prema senkama drveća gde je čovek nestao.

Otac Paskal uskoro nađe neznanca: bio se srušio ničice među ostrugu i lišće pri rubu šume. Besomučno se tresao i držao se za mršave slabine. Kroz tminu i kišu sveštenik uspe da nazre da mu odeća visi u dronjcima. „Gospode“, prostenja od sažaljenja, nagonski skidajući kaput da ogrne nepoznatoga. „Prijatelju, je li ti dobro? Šta se desilo? Molim te, daj da ti pomognem.“

Neznanac je pričao nešto sam sebi u bradu, tihim glasom, iskidano mrmljanje preplitali su jecaji, a ramena su mu odsakala. Otac Paskal raširi kaput ovome preko leđa, osetivši kako mu vlastita košulja istog časa postade mokra od kiše što je lila kao iz kabla. „Moramo unutra“, blago kaza. „Imam vatru, jelo, postelju. Pozvaću doktora Bašlara. Možeš li da hodaš?“ Nežno pokuša da prevrne čoveka kako bi ga uhvatio za ruke i pomogao mu da ustane.

A tad ustuknu od onog što je ugledao u sevu sledeće munje. Odrpana košulja bila je natopljena krvlju. Po iznurenom telu zjapile su dugačke, duboke rasekotine. Rupa do rupe. Rane koje su prethodno zacelile pa su sad opet izrovane.

Paskal je buljio, prosto ne verujući rođenim očima. Ovo nisu bili nasumični udarci, već šare, oblici, simboli u skoreloj krvi.

„Ko ti je ovo uradio, sine moj?“ Sveštenik je pažljivo zagledao neznančevo lice. Bilo je usukano, usahlo maltene kao u noćne utvare. Koliko li je dugo lutao u ovakvom stanju?

Prozuklim glasom, čovek nešto promrmlja. „*Omnis qui bibit hanc aquam...*“

U čudu, otac Paskal shvati da mu se ovaj obraća na latinskom. „Vodu?“ upita. „Vodu hoćeš?“

Ovaj nastavi da mumla, zureći u sveštenika izbezumljenim očima i grčevito ga hvatajući za rukav. „...*si fidem addit, salvus erit.*“

Paskal se namršti. Nešto o veri, spasenju? Bulazni, pomisli on. Ova sirota duša se rastrojila. A onda ponovo sevnu munja, takoreći tačno njima iznad glave, i kad je časak zatim zagrmelo, sveštenik vide, lecnuvši se, da krvavi prsti ovog čoveka snažno stežu držak noža.

Takav nož u životu nikad nije video: krstast bodež s kitnjastom zlatnom držicom optočenom sjajnim draguljima. S dugog, tankog sečiva kapala je krv.

Tek tad je sveštenik shvatio da je neznanac to sam sebi uradio. Sam je urezao ove rane sebi u meso.

„Šta si to učinio?“ Od straha se ocu Paskalu vrtelo u glavi. Nepoznati ga je posmatrao pridižući se na kolena, a nova munja iznenadno mu osvetli okrvavljeno, blatom izbrazdano lice. Oči su mu bile prazne, odsutne, kao da mu duh bludi nekud drugde. Prstima je milovao ukrašeno oružje.

Nekoliko trenutaka Paskal Kambrijel bio je savršeno ubeđen da ovaj namerava da ga ubije. Dakle tu smo, konačno. Smrt. Šta će doneti? Nekakav produžetak postojanja, u to je bio siguran, premda mu je ostajala nejasna njegova prava priroda.

Često se pitao kako će se suočiti sa smrću kad mu kucne čas. Nadao se da će ga duboka pobožnost i vera pripremiti da svaki kraj koji mu je Bog namenio prihvati svečano i pribrano. Sad su mu se, međutim, od pomisli na taj hladni čelik kako mu se zariva u meso, podsekle noge.

U tom istom trenutku, kad u glavi više nije imao ni najmanje sumnje da će umreti, zapita se kako li će ga drugi pamtili. Je li bio dobar čovek? Je li proživeo ispunjen život?

Gospode, daj mi snage.

Ludak je ushićeno i opčinjeno zurio u bodež u svojoj ruci, a potom se opet zapilji u bespomoćnog sveštenika i poče da se smeje – tihim, grgoljavim kikitom koji se izvi u histeričan cik: „*Igne natura renovatur integra!*“ Urlao je te reči ponavljajući ih do u beskraj, a Paskal Kambrijel prestravljeno ga je posmatrao kako grozničavo zariva sečivo u sopstveni vrat.

2

*Negde u blizini Kadiza, južna Španija
Septembar 2007.*

Ben Houp skliznu sa zida i nečujno se dočeka na noge unutar dvorišta. Načas je ostao zguren u tami. Čulo se samo struganje zrikavaca, zov neke noćne ptice koju je uznemirio njegov nailazak kroz šumu, i obuzdani otkucaji njegovog srca. On zavrnu uski crni rukav vojničke jakne: 4.34 iza ponoći.

Još jednom je proverio devetomilimetarski brauning, gledajući je li metak u cevi i da li je pištolj spreman za akciju. Tiho ga je zakočio i vratio u futrolu. Uzeo je iz džepa crnu skijašku kapu s prorezom za oči i navukao je na glavu.

Naizgled napuštena kuća počivala je u tami. Prateći nacrtani plan koji mu je dao obaveštajac, Ben pođe uza sam zid, delom očekujući nagli blesak alarmnih svetala, ali blesak ne usledi. Stigao je do zadnjeg ulaza. Sve je bilo onako kako su mu i rekli. Brava na vratima bila je slaba prepreka, te se posle nekoliko trenutaka ušunjao u kuću.

Krenuo je sumračnim hodnikom, prošao kroz jednu, pa kroz još jednu sobu, a tanak svetlosni snop iz lampice montirane na pištolj šetao je po memljivim zidovima i trulom parketu,